

စိုးမိုးစာပေ

ဈေး

ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ကြားမှာ
ဗန်ဂိုးရဲ့နေကြာတွေလည်း ဝေဝေဆာဆာပွင့်လို့.

Digital Art: Idea Kyaw
Wai Yan

အခန်း(၁)

"ဒီမှာ အစ်မ"

"ရှင်"

"ဟိုမှာ လာနေတဲ့ ကားက ဗဟန်းလမ်းရောက်သလားဗျ"

"ရောက်တယ်၊ ရောက်တယ်"

သားရေအိတ်ကြီးကို ပခုံးမှာ သိုင်းလွယ်လိုက်ပြီး အိတ်အသေးလေး
ကိုတော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားလိုက်သည်။ ။

ကြိုးပါပေမယ့် ပခုံးမှာ လွယ်လို့ မဖြစ်။

ရန်ကုန်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်တယ်ဆိုတာ နာမည်ကြီးပါဘိ။

ဒီအိတ်ထဲမှာ ငွေသားချည်း ငါးသိန်း၊ သိန်းလေးဆယ်တန် ချက်လ
က်မှတ်ကတစ်စောင်။

ပါနေတာ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ခါးပိုက်နှိုက်မျက်စိက ထွင်းဖောက်သိချင် သိနေမှာ ။

ရှေ့နားမှာ ကားရပ်တော့ ကားပေါ်ကို သူများ နည်းတူ အလှအယက်
တိုးတက်လိုက်သည် ။ တကယ်ဆို ရန်ကုန်ရောက်တာနှင့် တက္ကစီ ဌား
သွားဖို့ ဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ အဖေက မှာ သည် ။

"တောသားပုံပေါက်နေတဲ့ လူမျိုး၊ အထုပ်နဲ့ အထည်နဲ့ မြို့တက်လာရင် သူခိုး၊ ခါးပိုက်နှိုက်က မျက်စိကြပြီးသားပဲမောင်၊ အများ စီးတဲ့ လိုင်းကားသတိုးစီး၊ အဲ့ဒါ ခါးပိုက်နှိုက်စာ မမိအောင် ကာကွယ်နိုင်ရင် ကျန်ဦးမယ်၊ တက္ကစီတစ်ယောက်တည်း ငှားစီးတာက ကွယ်ရာမောင်းခေါ်သွားပြီး ရိုက်လုထားလိုက်ရင် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ"

ဒါကို အဖေစကားနှင့် အမေကလည်း စိုးရိမ်ကာ လိုင်းကားဖြင့်ပဲသွားဖို့ တတွတ်တွတ် မှာ သည် ။

"တောသားနဲ့ မြို့သားဆိုတာ တောသားဘယ်လိုပဲဂိုက်ဆိုက်တွေ ထုတ်ထုတ် တောသားဆိုတာ ဖုံးလို့ မရဘူး၊ မြို့ပေါ်ရောက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြို့သားယောင်ယောင် ဟန်ကြီးပန်ကြီးလုပ်ပြီး ထင်ရာစွတ်မသွားနဲ့၊ ရမ်းမလုပ်နဲ့၊ မသိရင်မေး"

မြို့ဆို ဆင်ဖြူကျွန်းကနေ မကွေးလောက်သာသွားဖူးသည့် လူချောကို အဖေက ရဲရဲတင်းတင်း သွားစေချင်ပေမယ့် အမေက စိတ်မချစွာ အဝေးပြေးကားပေါ်တက်သည့် အချိန်ထိ ဆုံးမမှာ ကြားလို့ မပြီး။

အမလေး ကြပ်လိုက်တဲ့ ကား။

"တက် တက် မြန်မြန်လေးတက်၊ နောက်ကားပါလာလို့ မြန်မြန်တက်ပါ၊ မောင်း ဆရာရေ"

ကားပေါ် ခြေတောင်မမြဲသေး။ ကားက သိမ့်ခနဲဆောင့်ထွက်တော့ လူချောလက်နှစ်ဖက်က အိတ်ထုပ်ကို ဖက်ထားသည် မို့ ခြေလွတ်လက်လွတ်ကြီး လဲကျသွားသည် ။

"အမလေးတော်"

"ဟာ"

"ဟာဗျာ ကားပေါ်တက်ရင် ကိုင်ထားမှ ပေါ့၊ ခက်တော့တာပဲ"

သူများ တွေ ခြေထောက်ကြားမှာ အိတ်ထုပ်ကို ဖက်လျက်ကြီးလဲသွားရသဖြင့် လူချော ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ကုန်းရုန်း ထကာ

"ဘယ်လိုလုပ် ကိုင်ချိန်ရမှာ လည်း ကွ၊ ကားပေါ်မှ မရောက်သေးဘဲ မင်းပဲမောင်းဆိုအော်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ကိုင်ချိန်ဆွဲချိန်ပေးပါဦးလား"

"ဟ ကားချင်းဖိုက်နေတာ ခင်ဗျားကိုင်တာဆွဲတာကို စောင့်နိုင်မလား၊ ခက်တော့တာပဲ ဒါ နောင်ကြီးတို့ တောက သက်ကယ်တင် ကားကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်ဘတ်စ်ကား"

လူချော ပြန်လဲကျမသွားအောင် သူများ နည်းတူ အပေါ်ကလက်ကိုင် ကွင်းတွေကို လှမ်းဆွဲရင်း

"ရန်ကုန်သားက သက်ကယ်တင်တဲ့ ကားတွေ ဘာတွေလည်း သိတာပဲနော်"

ကားက တုံ့ခနဲရပ်သွားသဖြင့် စပယ်ယာက သူ့ကို စကားပြန်မပြောတော့ဘဲ၊

"ဆင်း လက်ကလေးတွေ ဖြုတ်ဆင်း၊ လက်ဖြုတ်ဆင်း"

"ဆင်းတာလေးကို စောင့်ပါဗျာ၊ နေရာတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ လုမတက်ကြပါနဲ့ ၊ ဟုတ်ပြီ တက်၊ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်"

စပယ်ယာက ဆက်တိုက်ရေတွက်နေ၏။

"ကိုးယောက်၊ ဆွဲဆရာရေ၊ အားလုံးကိုးယောက်တက်တယ်ဟေ့"

လူတွေ ခြေနှင်းခုံပေါ်က မရွှေ့ရသေး၊ ကားကဆောင့်ခနဲထွက်သည်

။

စပယ်ယာက ခြေနှင်းခုံပေါ်က လူရဲ့ ကျောဘက်ကို သူ့ကိုယ်နှင့် ခံထားကာ

"လျှောက်၊ လျှောက်၊ နောက်ကိုလျှောက်၊ နောက်မှာ နေရာအများကြီးရှိသေးတယ်၊ ရှေ့မှာ လည်း ဒါရိုက်ဘာနောက်ကျောမှာ အလွတ်ကြီးပါဗျ၊ အပေါက်ဝ မပိတ်ကြပါနဲ့ ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အားလုံး ဟိုနား ဒီနား ချည်းပါပဲ"

အမလေး နားငြီးလိုက်တာ။

လူချော မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ပခုံးကအိတ်ကဆွဲလို့ နာ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ ညောင်းလှပြီ။

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့က ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ပိုက်ထားသည့် အိတ်ထုပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည် ။

"ဟေ့ ဘာလုပ်တာလဲကွ"

လူချော အိတ်ထုပ်ကို ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဖက်ထား၍ အော်သည် ။ ကောင်မလေးမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

"ရှင် မနိုင်မနင်းဖြစ်နေလို့ ကိုင်ပေးထားမလို့ စေတနာနဲ့ ယူတာ"

ပက်ခနဲ ပြန်အော်သည် ။

"မလိုပါဘူး၊ မင်းစေတနာရှိရင် နေရာပေးပါလား"

"ဘာလို့ ပေးရမှာ လဲ၊ ဟင်း တောသားက လူဝါးဝလို့ "

"တောသားပေမယ့် တွမ်မယ့် လူတွေလောက်တော့ အကဲခတ်တတ်တယ်နော်"

"ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း"

"ကဲပါ ကာကာရယ်၊ လူတွေ ရယ်ကုန်ကြပြီ"

"ဟင်း"

မုတ်ဆိတ်မဲမဲ ရပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ထိုတောသားပုံနှင့် လူကို ကာရန် ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကိုပင် ဖိကိုက်ကားလိုက်မိသည်။ ။

ကားပေါ်ကလူတွေ ပြုံးတဲ့ လူကပြုံး၊ အသံထွက်ရယ်တဲ့ လူကရယ်၊ သူကတော့ အိတ်ကို ကျပ်ကျပ်ပွေ့ထား၍ ဘာမှ မသိတော့သလို။

"ဘူတာကြီး ပါလား၊ ဘူတာကြီး"

"ပါတယ်ဟေ့"

လူချော ရှေ့က မုတ်ဆိတ်တွေ ရင်ဘတ်ထိထူပျစ်အောင် ရှိနေသည့် ကုလားကြီးက အတင်းတိုးထွက်သွားသည်။ ။

"ဘူတာကြီး၊ ဘူတာကြီး"

"လာပြီဟေ့၊ ဒီမှာ တိုးလို့ မရလို့ "

ဒါကို လူချောက အသေအချာကြည့်နေပြီး

"လူချောပါတယ်ဟေ့"

"ဟား ဟား"

ရယ်သံတွေ ဝါးခနဲ ထွက်လာသည်။ ။

အားလုံးအကြည့်က သူ့ဆီမှာ ။

ဘာရမလဲ၊ ကာရန်က သူများ ထက်ထူးကာ လက်ခုပ်တီး၍ တအား
ကို ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။ ကာရန်လေးပဲဟာ။

လူချောက မျက်မှောင်ကုတ်၍ စပယ်ယာကို ကြည့်ကာ

"လူချောပါလို့ ပါတယ်ပြောတာ၊ ရယ်စရာလားကွ"

"ရယ်မှာ ပေါ့ဗျ၊ လူချောဆိုတဲ့ မှတ်တိုင်မှ မရှိဘဲ၊ ခင်ဗျားနာမည်က
လူချောလား"

"အေးလေ ခုနက ကုလားကြီးကိုတော့ ဘူတာကြီးပါတယ်ဆိုတာနဲ့
မင်းတို့ ဘာလို့ ကားရပ်ပေးသလဲ"

"ဟား ဟား ဟား"

ဒီတစ်ခါ လူချောရှက်တတ် လာပြီ။ မျက်နှာ နီစပြု၏။

စပယ်ယာက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ရင်း ရယ်ချင်ပက်ကျိုကို ထိန်း
ကာပြော၏။

"အစ်ကို ဘယ်မှာ ဆင်းမှာ လဲ"

"ဗဟန်းမှာ "

"ဗဟန်းဆို ရှေ့မှာ ဆင်းလိုက်တော့ ရပြီ။ ဗဟန်းဆိုလည်း ဗဟန်း
ပေါ့၊ ငါ့အစ်ကိုက ကြောင်တာကိုး"

ရယ်သံတွေက မစဲသေး။

"မြို့မရောက်ဖူးဘူးနဲ့ တူပါတယ်"

"လူပုံက ကျားစီး၊ ဖားစီးကြီးနဲ့ "

"ကြီးကြီး မကြီးကြီး မသိတဲ့ သူက ဒီလိုပဲပေါ့"

သူတို့ ချင်းပြောသံတွေကို လူချောအတိုင်းသားကြားနေရသည် ။
မြို့ကြီးသားလို ဟန်ကြီးပန်ကြီး မနေနှင့် မသိရင်မေးတဲ့ ၊ ခုတော့
ဟန်ကြီးပန်ကြီးလည်း မနေရသေး၊ မေးလည်း မမေးရသေးဘဲ တော
သားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးက အလိုလိုရောက်လာသည် ။ ကားပေါ်က ဆင်း
နေခဲ့တဲ့ လူချော မကျေနပ်။

အခန်း(၂)

"လူချောပါတယ်ဟေ့ ဆိုပြီး ထအော်တာဟယ် အကျယ်ကြီးပဲသိလား"

"ဟုတ်တယ်"

"အေး၊ ဘာရမလဲ၊ ငါတအားကို အော်ရယ်ပစ်လိုက်တာမျက်နှာကြီးဆို ခရမ်းချဉ်သီး ခွေးနင်းထားတာကျနေတာပဲ"

"လှည်းနင်းတယ် ပြောပါ ကာကာရယ်"

"ဟာ လှည်းနင်းရင် ပြားသွားမှာ ပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ပေါက်ပြီး ရှုံ့တွချိန်ရမှာလဲ"

"ထားပါတော့၊ ကဲ ဆက်ပြော"

"ဗဟန်းမှာ သူဆင်းကျန်ခဲ့တယ်လေ"

"ဖြစ်ရလေဟယ်၊ တော်တော်ရှက်သွားမှာပဲ"

"ရှက်သွားတဲ့ ပုံမပေါ်ဘူးဟ၊ သတ္တိတော့ကောင်းတယ်၊ သူ ငါ့ကိုပဲ အတော်စိတ်ဆိုးသွားတာ"

"အေးလေ"

"ဘာအေးလေလဲ၊ ငါကလည်း သူ့ကြောင်တာကို ခံထားရတာပဲ၊ လူ

ကိုများ ငတွမ်လိုလို အပြောခံရတာ"

ခင်လဲ့လဲ့ တို့ ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ ။

"ဖြစ်ရလေ ကာကာရယ်၊ နင့်မှာ တစ်ခါတလေလေး ဘတ်စ်ကားတိုး စီးပါတယ် တစ်ခါဆို တစ်ခါဆိုသလောက်ပါပဲနော်"

"ဟဲ့ ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ကိုကိုလောက် ရှိမလား၊ ကြီးမလားမသိပါဘူး၊ မျက်နှာကသွယ်သွယ်၊ အသားက လတ်လတ်၊ နှာခေါင်းက ကျစ်ပြီး စင်းနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခပ်ပွပွချန်ချန်"

"အင်း"

"နှုတ်ခမ်းကတော့ ထူသလိုပဲ၊ မျက်ခုံးက ခပ်ပြားပြားပဲ ဒါပေမဲ့ သိပ်မနက်ဘူး၊ မျက်ဝန်းက အရောင်တော့ တောက်ပါရဲ့ ခပ်မှေးမှေး"

"ဘာမှ လည်း လှတာမရှိပါလား"

"ကျန်သေးတယ် နားသယ်စပ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ ပါးသိုင်းမွေးတွေက မုတ်ဆိတ်မှာ ရော နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ ရော ထူထူပျစ်ပျစ်"

"အမေလေး လှလိုက်မဲ့ရုပ်"

"အရပ်ကတော့ တော်တော်မြင့်တယ်"

"နင်ပြောပုံဆို မင်းသားဘရပ်ပစ်(ဒ်)နဲ့ မတူဘူးလား"

"တော်ပါ၊ ဘရပ်ပစ်(ဒ်)က မလှပေမယ့် ငါကြိုက်တယ် မနှိုင်းပါနဲ့ "

"နင်ပြောတဲ့ အတိုင်း ပုံဖော်လိုက်တော့ result က ဘရပ်ပစ်(ဒ်)ပုံမျိုးဖြစ်နေတယ်။ အဲ့ဒီပုံနဲ့ ဒီလောက်တုံးတာ သဘာဝမကျဘူးဟာ"

"သဘာဝကျလို့ ပဲ ခုရှိနေပြီလေ၊ ဘယ်သူက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ငတုံးကြီး အဖြစ်ခံပြီး သရုပ်ဆောင်ပါ့မလား၊ ပုံစံက ပုဆိုးတိုတို၊ ပင်နီ
တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့၊ လူပုံနဲ့ များ အကြည့်ရဆိုးလိုက်တာ နင်တို့ ကို ပြချင်တ
ယ် တကယ်"

"ကြည့်လိုက်ချင်ပါရဲ့ "

"အေးလေ၊ ငါတို့ သာ အနားမှာ ရှိရင်၊ ဒီလူ မှတ်တိုင်မရောက်ခင်
ကားပေါ်ကနေ ဒိုင်ဗင်ထိုး ဆင်းနေခဲ့မှာ သေချာတယ်"

သူငယ်ချင်းတွေ တဟားဟား ပွဲလုပ်ကာ လူချောဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း ပြောလို့ မပြီးနိုင်၊

"ရှုး ဆရာ လာပြီ"

ဆရာ အတန်းထဲ ဝင်လာမှ ပဲ မျက်နှာပိုးလေးတွေ သတ်လိုက်ကြသ
ည် ။

ကာကာ မျက်နှာပေးကတော့ ပြုံးလဲ့လဲ့လေးဖြစ်နေဆဲရှိသည် ။

ကားပေါ်မှာ တုန်းက လူကိုအသားလွတ်ကြီး ခါးပိုက်နှိုက်လို့ စွပ်စွဲခဲ့
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒေါသလည်း ဖြစ် ရှက်လည်း ရှက်ခဲ့ရသည် ။

လူပုံကတော့ မဆိုးလှပါ။

အရပ်အမောင်းနှင့် စတိုင်ကတော့ ကြည့်ကောင်းသည် ။

ခင်လဲ့ ပြောသလို ဟောလီဝုဒ်မင်းသား ဘရက်ပစ်(ဒ်)နှင့် တော့တူ
သည် ။ ယောက်ျားပီသ ချောမောသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကို တောပုံပျောက်
အောင် ဆင်ယင်ပေးလိုက်ရလျှင် အတော်ကြည့်၍ ကောင်းသွားမှာ သေ
ချာသည် ။

ပြီးတော့ ကာကာ မျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မရသော ပါးသိုင်း
မွေးတွေ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကို ဖယ်ထုတ်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်လျှင်တော့

"ကာကာ ဘာပြုံးစိစိလုပ်နေတာလဲ၊ နင့်ကို ဆရာကြည့်နေတယ်"

အနားက ခင်လဲ့လဲ့ တီးတိုးသတိပေးတော့မှ ကာကာအတွေးပြတ်
ကာ ဇက်ကလေးပုလို့ စားပွဲပေါ်က စာအုပ်ထဲ အာရုံနှစ် သွင်းလိုက်ရသ
ည် ။

တော်ပါသေးရဲ့ ။

တောသားကြောင့် အတန်းထဲမှာ အရှက်ကွဲတော့မလို့ ။

အခန်း(၃)

"ကျွန်တော့်နာမည် လူချောလူလှပါခင်ဗျ"

"ဟေ နာမည်က တယ်ဆန်းပါလားကွယ့်"

ကာရန်ခြေလှမ်းတွေ တံခါးရှေ့မှာ ပဲ တို့ခနဲရပ်သွားသည် ။
အသံကြားလိုက်ကတည်းက နှုတ်ခမ်းအစုံက အံ့ဩစိတ်ကြောင့် ခပ်ဟ
ဟ ပွင့်ဟသွားကာ တံခါးရဲ့ အရှေ့ပိုင်းမှန်ချပ်မှ ဧည့်ခန်းဆီသို့
ချောင်းကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည် ။

"အယ်"

ကိုယ့်အသံကိုပင် မထိန်းလိုက်နိုင်။

ဆန်းလိုက်ပါတဲ့ ကံကြမ္မာရယ်။

ခုနလေးကပဲ

သူငယ်ချင်းအုပ်စုနှင့်

သူ့အကြောင်းတွေပြောကြရယ်ကြ။

ချက်ချင်းကြီး သူက အိမ်ပေါ်ရောက်နေပြန်သည် ။

"ဒါဆို ချောချစ်နဲ့ မောင်ရင်က အမွှာမောင်နှမပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ အမေက အသက်ကြီးမှ သားသမီးရပေမယ့် တ

စံခါတည်း အမွှာပူးမွေးလိုက်လို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည်ကို ကြီးသွားတာ ပဲတဲ့ "

အမွှာပူးသာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ချင်းက မတူကြ။

ချောချစ်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီဆိုသည် နှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည့် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို သွားဖို့ သာတာစုနေခဲ့တာဖြစ်သည် ။

ဒါကြောင့် စက်ချုပ်သင်ဖို့ ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်နှင့် ဗိုလ်တစ်ထောင် ကမ်းနားလမ်းက "စန္ဒာဝင်း" စက်ချုပ်သင်တန်းကို အဖေကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ခဲ့တဲ့ အထိ ခြေလှမ်းကျခဲ့သူ။

ဒါကြောင့် လည်း ကမ်းနားလမ်း ဆန်ဂိုထောင်ကို မကြာမကြာ လာတတ်သည့် ထက်သျှားနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

လူချောကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

ကိုယ့်မြို့ရွာကို အလွန်ခင်တွယ်တတ်ကာ မြို့ပြဆိုတာကို ဗဟု သုတအဖြစ် နားစွဲဖို့ တောင် စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။

ဒါကြောင့် ကုန်ပို့တိုင်း အဖေသာလာတတ်ပြီး လူချောလာရင်တောင် ကမ်းနားမှ ကူး၍ မြို့ပေါ် တက်လာတတ်အောင်မဟုတ်၍ ဒီလောက်ကမ်းလှမ်းချက်ကိုလက်ခံကာ ဒီထိ ပေါက်ချလာတာကို ချောချစ်အံ့ဩလို့ မဆုံး။

"ဒါဆို အစ်ကိုပဲ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေလုပ်တော့မှာ ပေါ့"

"အင်း မလုပ်လို့ လည်း မရတော့ဘူး။ အဖေက နားပူတာအရမ်းပဲ"

"အေးကွယ်၊ ဦးလေးလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခုခေတ်ကုမ္ပဏီတွေ ထူ

ထောင်ပြီး သူ့ထက်ငါ သာအောင်ကြော်ငြာကြ၊ အတိုက်အခံဖြစ်ကြ လူတွေတစ်လှေကြီးနဲ့ ချီတက်လှုပ်ရှားရမည့် အလုပ်မျိုးကို ဦးက စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဇနီးမဆုံးခင်က လုပ်ခဲ့တဲ့ ရတနာဆိုင်ရောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းကျတော့လည်း ဆိုင်မှာ ပဲ တစ်နေကုန်ထိုင်ရောင်း၊ အချိန်ကုန်မှ ထပြန်၊ အဲဒါ မိန်းမအလုပ်လို့ ပဲ ထင်တယ်၊ ဦးကတော့ စိတ်မရှည်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီးချောချစ်နဲ့ စကားစပ်မိပြီး ငါ့တူတို့ ရာသီပေါ် အသီးအနှံတွေ ရန်ကုန်မှာ လာလာသွင်းနေတဲ့ ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါကြောင့် ဦးက ပွဲရုံထောင်တယ်၊ နယ်ကထွက်သမျှကုန်ကို ဈေးကွက်အလိုက် ပို့ဖို့ ဖြန့်ဖို့ ငါ့တူကြီးက တာဝန်ယူနိုင်မလားဆိုပြီး ကမ်းလှမ်းလိုက်တာ"

"အဖေကတော့ သဘောကျနေတာပဲခင်ဗျ၊ ပြီးတော့ ညီမလေးရဲ့ ယောက္ခမမို့လို့ လည်း ၊ ညီမလေးဆီမှာ အမြဲသွားလာဝင်ထွက်ပြီးသားဖြစ်အောင် ပိုပြီးလုပ်စေချင်တာ"

"အေး၊ အေး၊ ဒါဆို ဒီရက်ပိုင်း မောင်လူချောလူလှ"

"လူချောလို့ ပဲခေါ်ပါ ဦး"

"အေး၊ မောင်လူချော ဒီရက်ပိုင်းမှာ မြို့အနှံ့လျှောက်လည် အမြင်လည်း ကျယ် ဗဟု သုတလည်း ရအောင်ပေါ့၊ အနားယူ အားမွေးပြီးသားဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ ဦးက ပွဲရုံကိစ္စကို အားချင်း လုပ်မယ်၊ သားကလည်း အဖေပင်ပန်းနေတာ မြင်လို့ သာ ရှိတဲ့ ဆန်ဂိုထောင်ကို မကြာမကြာ သွားကြည့်ပေးရှာတာ၊ သူ့အလုပ်လောက် ဘာမှ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး ကွယ့်၊ ဒီတော့ အလုပ်တွဲလုပ်မယ်ဆိုပေမယ့် ဦးကတော့ မောင်လူချောကိုပဲ လုံးလုံးပုံအပ်ရမှာ ပဲ၊ လောလောဆယ်

လယ်ယာကိုင်းကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဦးက ဘာမှ နားမလည်ဘူးလေ"

"မှန်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တော် အားလုံး ဦးဆောင်သွားမှာ ပါ၊ အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ "

ဟုတ်ပါ့မလားရှင်

ကိုယ်တိုင်ကျတော့ ကားမှတ်တိုင်မှန်း လူနာမည်မှန်းတောင် မသိဘဲနဲ့ များ ၊ ခစ်ခနဲ ရယ်သံ မထွက်အောင် နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်လက်ချောင်းလေးတွေ ဖိကပ်ထားလိုက်ရသည် ။

ခိုးချောင်ခိုးဝှက် ရပ်နားထောင်နေမိသည့် ခြေထောက်က သွေးခဲလှပြီမို့ နောက်ဖေးဘက်က ပတ်ဝင်ဖို့ ခြေဖျားလေးထောက်ကာ ပြန်အလှည့်

"ကာကာ "

"အမလေး"

နောက်ကဆွဲထားလိုက်တာ ကိုကိုမှန်း ကာရန်သိလိုက်ပါသည် ။

"ကျောင်းကပြန်လာတာ အိမ်ထဲမဝင်ဘဲ ဘယ်ကိုလဲ"

"ဟဲ ဟဲ"

ကာရန် လွယ်အိတ်ကြိုးလေးကို ပိုက်၍ အခြောက်တိုက်သွားပြီးရယ်ကာ

"နောက်ဖေးကပဲ ဝင်လာမလို့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"အ အထဲမှာ ဧည့်သည် နဲ့ လေ"

"ဧည့်သည် ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ဝင်တာပဲ၊ အဲဒါချောရဲ့ အစ်ကို လူချောလူလှတဲ့ "

"ဟီး ဟီး"

"ဘာရယ်တာလဲ"

ဆိုကာ ထက်သျှား မျက်နှာကလည်း ပြုံးရောင်သန်းနေ၏။

"သူများကို ပြောင်စရာလား"

"ကိုကို"

"ဘာလဲ"

"မချောနဲ့ များ ဘယ်လိုလုပ် အမွှာပူးဖြစ်နေသလဲ မသိဘူးနော်"

ထက်သျှားက ပြုံးသည် ။

ဟုတ်သည် ပဲ။

ချောက ဖြူဖြူသွယ်သွယ် နုနညက်ညက်ကလေး၊ လူချောလူလှဆိုတဲ့ အမွှာအစ်ကိုကတော့ တကယ့်လူထွား လူကြမ်းပုံ။

"နာမည်ပေးတဲ့ မိဘကလည်း စံပဲ၊ ဟီး ဟီး၊ လူချောလူလှတဲ့ "

"ကြည့်၊ သူများကို ကဲ့ရဲ့ နေပြန်ပြီ၊ သွား သွား အထဲဝင်"

ကာရန်က ပခုံးလေးတွန့်ကာ နောက်ဖေးဘက်ကို လှည့်ထွက်သွားလေသည် ။

ထက်သျှား သွားတွေပေါ်အောင် အသံမထွက်ဘဲ ရယ်လိုက်မိသည် ။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး။

အခန်း(၄)

"အား ဗိုက်နာလှပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ အထဲက ဘယ်သူလဲ၊ မြန်မြန်လုပ်ပါ"

အိမ်သာရှေ့မှာ ကာရန် ဗိုက်ကလေးနှိပ်၍ ရှုံ့မဲ့နေသည် ။ အထဲက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

"ဒုံး ဒုံး"

အိမ်မှာ ရှိသမျှ လူအားလုံး ကာရန်ကိုဆို ဒီလိုနေရာမျိုးထိ ဦးစားပေး တတ်ကြတာမို့ ကာရန်တို့ က အဲ့ဒီလိုညစ်နေကျ။

"မြန်မြန်လုပ်၊ ဒီမှာ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး"

တံခါးကို ထုလိုက် အော်လိုက်။

နောက်တစ်ချက် တံခါးကို တအားပိတ်ထုလိုက်တော့ မာကျောကျော တံခါးကို မထိဘဲ ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ဘုန်းခနဲထုမိသည် ။

လွဲပြီ ဆိုသောအသံနှင့် စုံမှ ဝတ်အော်နေသည့် မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်အကြည့်။

"အမလေး"

လန့်ဖျန်ကာ ခြေနှစ်လှမ်းခန့်ပင် ဆုတ်လိုက်မိသည် အထိ။

ရင်နှစ်ဖွာကြားမှ မဲနက်ထူပျစ်သော အမွှေးတွေဗလပွနှင့်

အပေါ်အကျီမပါသော ကိုယ်လုံးကြီးက ကြွားရွာကြီးမားကာ လူနှင့် မတူဘဲ ဂေါ်ဇီလာကြီး ရပ်နေသည် နှင့် တူနေ၏။

"ရှင် ရှင်"

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စွပ်အော် ဟင် မင်း"

လူချောက ခုမှ ပြုံးပြကြည့်ကာ မျက်နှာကြီးက တင်းသထက်တင်းသွားသည် ။

"မင်း ကားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်လား"

ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်ကာ ဗိုက်နာတာတွေ ချွေးပြန်တာတွေတောင့် ပျောက်ကုန်သည် ။

ကာရန်က လူရုပ်ပျောက်နေသည့် မျက်နှာကြီးကို မိုးမလင်းသေးသည့် အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်မပြေဘဲ ကြည့်ရင်း

"ဟုတ်တယ်"

ဟု ဆောင့်အောင့်ဖြေသည် ။

သူက အိမ်သာထဲက မီးရောင်ကို ကျောပေးရပ်နေကာ မီးရောင်ကို မျက်နှာမူထားသည့် ကာရန် မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည် ။

"မင်းက ဒီအိမ်ကပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဖယ်၊ အိမ်သာတက်မလို့ ပါဆို"

ကာရန်က လူချော ကိုယ်လုံးကြီးကို ကွေ့ရှောင်၍ အိမ်သာထဲဝင်ကာ တံခါး ပိတ်ပစ်လိုက်သည် ။

ခုမှ သတိဝင်လာကာ လူချော အိမ်သာရှေ့မှ ကမန်းကတမ်းလှည့်ထွက်လာခဲ့ရသည် ။

ရင်ထဲမှာ တော့ ထူးဆန်းလွန်းလှသည့် တိုက်ဆိုင်မှုကို အံ့ဩလို့ မဆုံး၊ ဒါဆိုမနက်က ဦးဆက်ရန် ပြောတဲ့ သမီးငယ် ကာရန်လေးဆိုတာ သူပေါ့။

တိုက်ဆိုင်လွန်းလှပါလား။

ရန်ကုန်ကို ရောက်ရောက်ချင်း မှတ်မှတ်ရရဆုံခဲ့ရတာ ဒီကောင်မလေး။

ဦးဆက်ရန်၏ သမီး၊ ညီမလေး ချောချစ်ရဲ့ ယောက်မဟု လည်း ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ် မထားခဲ့မိပါ။ ကားပေါ်မှာ တုန်းက ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့ ဘုန်းဘောက် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေး။

တစ်အိမ်ထဲမှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပြန်ဆုံနေရတာတော့ သိပ်ကို တိုက်ဆိုင်လွန်းနေတာ အံ့ဩစရာတောင်ကောင်းနေသည် ။

"ဟော အစ်ကို နိုးနေပြီလား"

မီးဖိုခန်းထဲက ညီမလေး လှမ်းမေးတာမို့ သူအတွေးပြတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေသည် ။

"အေး၊ မိုးလင်းအောင် မအိပ်တတ်တာ ငါ့အကျင့်ပဲ၊ နင်ကကော အစောကြီး ဘာထလုပ်နေတာလဲ"

"အစ်ကို ထမင်းကြော် ဆာမလားလို့ ကြောပေးနေတာပါ"

"အေး ကောင်းသားပဲ ရေနွေးကြမ်းကောင်းတယ်မို့လား၊ ညီမလေး"

"ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရှိပါတယ်အစ်ကို၊ ဪ အစ်ကိုရေအိမ်တက်ချင်ရင် ရေချိုးခန်းဘေးနားက အခန်းနော်"

"သိတယ်၊ အခုလေးတင် တက်နေတုန်း တံခါးကို ဘီလူးဆိုင်းလာ

တီးနေလို့ ဟ"

"ဟင် ဘာရယ် အစ်ကို"

"နင့်ယောက်မလေ၊ ရေအိမ်တံခါးကို ထုရိုက်အော်ဟစ်နေတာမကြားဘူးလား၊ တော်တော် ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ"

သူ့စကားကြောင့် ချောချစ်နွေးနွေးကလေး ပြုံးသည်။ ။

ကာကာနှင့် အစ်ကိုတို့ တွေ့ကြုံပြီး ထင်ပါရဲ့ ။

"ကာကာနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီထင်တယ်၊ ကာကာက အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အဲဒီလိုပဲ အစ်ကိုရဲ့ ၊ ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး ၊ နွဲ့နွဲ့ကလေးဆိုးတတ်တာပါ"

ချစ်ချောစကားကြောင့် လူချော နှာခေါင်းရှုံ့သည် ။ နွဲ့နွဲ့ကလေးဆိုးတာတဲ့ ၊ နာမည်က ကာရန်လေးတဲ့ ။ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်တာတော့ အသေအချာ။

"ပုံစံကတော့ လုံးဝအချိုးပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ပြဿနာနဲ့ ဒီကောင်မလေးကို စဆုံရတာ၊ အခုတစ်ခါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ"

"ဟင် အစ်ကိုနဲ့ ကာကာက သိနေကြပြီလား"

"မသိပါဘူး၊ လိုင်းကားပေါ်မှာ တွေ့တာ၊ ငါကားပေါ်ကဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့တော့ ရွတ်နောက်နောက် အော်သွားသေးတယ်၊ လူကြီးကို မလေးမခန့်နဲ့ "

"ကာကာက ဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့ ၊ အိမ်မှာ တောင် သူ့အစ်ကိုနဲ့ အဖေအပေါ်ပဲ ဆိုးတာပါ၊ ချောကိုတော့ အစ်မအရင်းလိုချစ်ရှာ

တာပါ"

"အေး၊ နင့်ယောက်မမို့ နင်နဲ့ အဆင်ပြေပြေ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ဆိုပြီးတာပဲ၊ ငါကတော့ ကြည့်လို့ ကို မရဘူး"

"ကြည့်မရရင် မကြည့်နဲ့ ပေါ့"

မီးဖိုခန်းထဲကို ခေါင်းကလေးပြု လာပြီး ပြောလိုက်သော ကာကာအသံကြောင့် လူချော တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ။

"ဟင် မင်း မင်း၊ တို့ မောင်နှမ စကားပြောနေတာကိုချောင်းနား ထောင်နေတယ်"

"နားထောင်မှာ ပေါ့၊ သူများ အတင်းပြောနေတာကိုး"

"ဘာကွ၊ ဘာမှ အတင်းမပြောဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောပြနေတာ၊ အတင်းစကား မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းကြားမှာ ပေါ့"

"ကြားတယ်၊ မြင်တယ်၊ မမချောနဲ့ အမွှာသာဆိုတယ် တစ်ခြားစီပဲ။ ရုပ်ကြမ်း စိတ်ပုပ်ကြီး၊ ဟွန်း မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ"

"ဘာ၊ ဘာကွ၊ ဘာပြောတယ်"

လူချော ဒေါသတွေ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေတုန်းမှာ ပဲ ကာကာ လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်၊ မျက်လုံးလေး ပြူးပြောင်ပြကာ သုတ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားခဲ့ချေသည်။ ။

လူချော မကျေမနပ် ဒေါသတွေ မြို့သိပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုကြည့်ရင်း ချောချစ် ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ ။ မရယ်လည်း မရယ်ရဲတာမို့ ပြုံးစိစိလေးဖြစ်နေရ၏။

"နင်က ဘာပြီးတာလဲ"

"ဟို အဲ မပြုံးပါဘူး အစ်ကိုရဲ့ "

ချောချစ် ဇက်ကလေးပု၊ ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် ပိတ်ကာ တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလွှဲသွားခဲ့သည်။ ။

လူချောမှာ သာ ပစ်ခွင်းခွင့် မရလိုက်သော ဒေါသမြားတွေကို ပြန်သိမ်းဆည်းရင်း မခံချိုမခံသာ ဖြစ်နေရ၏။

ဒီကောင်မလေး အတော်မလွယ်ပါလား၊ လုပ်သွားပုံက စိတ်ဆိုးရ ခက်ခက်။

ညီမလေးရဲ့ ယောက်မဆိုတော့လည်း အပြစ်ယူဖို့ မလွယ်၊ ကိုယ်ညီမလေးသာ ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မလေး ခေါင်းမှာ ဘုတွေ ထွက်နေလောက်ပြီ။
